

Hồi 23

Thảm Sự Nhân Gian

Canh một... canh hai...

Ánh trăng vừa tới đỉnh đầu, tam canh đã đến.

Huyết Kiếm đệ thập bát phân cung phía tiền sảnh, ngoài đình viện, bỗng có những hồi còi văng vẳng vọng lại từ xa tới gần.

Tiếp theo đó, bỗng ánh trăng bị che lu mờ hẳn.

Đột nhiên, trong đình viện có tám người bịt mặt áo gấm từ trên không hạ chân xuống đất.

Tám người bịt mặt áo gấm tay đều cầm trường kiếm, vừa hạ chân xuống, bốn người lưu lại trong viện, còn bốn người ung dung lướt thẳng vào trong đại sảnh, quét mắt loang loáng dò xét một lượt, sau đó hai người chia thành một tổ đứng ở hai bên thềm, ôm kiếm, đứng ngay ngắn, nghiêm cẩn chờ đợi.

Tám người bịt mặt áo gấm vừa xuất hiện, cả trong lẫn ngoài sảnh đều chìm đắm vào bầu không khí trầm lặng khác thường.

Hiển nhiên các kiếm sĩ thủ hạ tiền phòng tới nơi. Huyết Kiếm Ma Đế sắp giá lâm.

Lúc ấy trong một căn lầu hồng ở phía sau hậu viện tiếng đàn réo rất, ánh lửa chói lòa.

Tuy vị nương nương nọ đã trải qua sự trang sức sửa soạn, nhưng đôi mày ánh mắt vẫn bao trùm đầy vẻ âu sầu, ngồi dựa lưng vào chiếc giường bằng ngà voi, ngẩn người ra xuất thần, lặng lẽ không thốt lời nào.

Hai nữ tỳ hầu cận sau khi trải qua thủ pháp dị dụng rất xảo diệu, tuy quần áo vẫn đẹp đẽ như trước, nhưng mặt mũi đã biến đổi thành quẻ ketch, khó coi vô cùng.

Lúc ấy hai nữ tỳ đứng cạnh song cửa mỗi người đều khẽ giơ tay kéo tấm rèm, lộ đầu ra bên ngoài xem xét động tĩnh phía tiền viện.

- Ô! Tới rồi!

Tên nữ tỳ khác tiếp luôn:

- Sao Đế quân lại đem theo nhiều kiếm sĩ tùy tùng như vậy?

- Kia, nương nương thử nhìn xem, trừ các cận vệ áo gấm hoàng kim, còn có lam, vàng, đen, tam sắc võ sĩ.Ồ, còn có hai chiếc tiểu kiệu phủ đoạn xanh. Không biết trong kiệu là ai thế?

Vừa nghe nói còn có hai chiếc tiểu kiệu đoạn xanh, vị nương nương phân cung bổng động thần sắc, nhưng tựa hồ như vì tự tôn thân phận, nên bà ta chỉ hơi quét con mắt nhìn về phía sau lưng hai nữ tỳ, môi mấp má muốn nói lại thôi.

Một nữ tỳ bỗng khẽ la lên:

- Ủa! Sao lại có chuyện lạ lùng thế?

Một nữ tỳ bỗng ngăn người ra, quay người lại nhìn về phía giường nương nương đang nằm, hỏi:

- Nương không tới đây xem ư?

Mỹ phụ trấn tĩnh tâm thần, chậm rãi hỏi lại:

- Có gì lạ thế?

Tên tỳ nữ vừa phát ra tiếng kêu la vội quay lại, đáp:

- Đế quân chỉ huy các cận vệ áo gấm hoàng kim đem hai chiếc tiểu kiệu vào trong đại sảnh. Các bộc phụ hầu hạ bốn cung trong đại sảnh đều bị đuổi cả về hai dãy sương phòng ở Đông và Tây, cửa cung bị khép chặt. Những cánh cửa trước sau đại sảnh tựa hồ như bị đóng kín mít. Lam, vàng, đen, ba sắc võ sĩ chia nhau canh phòng cẩn mật tứ phía, trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ, giới bị nghiêm mật.

Nữ tỳ kia nghiêng tai nghe ngóng, đột nhiên khẽ kêu gọi:

- Nương nghe xem, tiền sảnh dường như có tiếng kêu la thê thảm.

Mỹ phụ sắc mặt hơi tái, lẩm bẩm nói:

- Cái gì mà được mọi người gọi là may mắn với chả may mắn. Có lẽ hôm nay y tới đây chẳng qua là để xem xét nơi đây có được kín đáo hay không, để đem mấy tên phạm nhân về khảo vấn.

Mỹ phụ chưa dứt lời, đôi mắt bỗng nhắm nghiền, hai dòng nhiệt lệ tuôn trào xuống đôi má.

Hai tỳ nữ mắt cũng ửng đỏ, cùng cúi đầu xuống rơi lệ.

Tiếng kêu la thê thảm ở ngoài đại sảnh nhỏ dần.

Một luồng gió máu thổi qua. Những chiếc lá rơi rụng rào rào ngoài song cửa, khiến lòng người cũng cảm thấy lạnh lẽo cô liêu...

Một tỳ nữ gạt lệ, ngẩng đầu lên, hậm hực nói:

- Hạng người bạc bẽo này thì nương còn hy vọng gì nữa. Như quả nương không nở rời khỏi nơi đây, thì sao không tới hỏi cho ra nhẽ một phen?

Mỹ phụ râu rĩ thở dài, đáp:

- Hai người không phải là không biết. Đêm thất thân mười lăm năm trước của nương, một thân võ công đã bị thủ pháp xảo diệu của lão tặc hủy diệt, hiện tại nương cũng chẳng khác gì một người đã tàn phế.

Y ở trong đại sảnh, nếu nhất định đóng cửa, không chịu gặp gỡ thì nương làm cách nào để tiến vào được?

Một tỳ nữ khác bỗng cảm phần nói:

- Lệ muội, hai chúng ta hãy ra đó một phen xem sao. Tuy chúng ta có hợp sức lại cũng không chống đỡ nổi một võ sĩ áo đen nhưng chỉ cần làm sao xông pha được vào trong đại sảnh, trở lão tặc thóa mạ một hồi cho hả giận, dù có chết cũng không tiếc.

Nữ tỳ được gọi là Lệ muội bỗng hậm hờ đáp:

- Minh tử nói rất phải. Chúng ta ra ngoài đó đi.

Mỹ phụ đột nhiên khế quát bảo:

- Hai a đầu mau đứng lại!

Hai nữ tỳ vội ngừng bước, quay đầu lại hỏi:

- Sao nương nương lại cản trở như vậy?

Mỹ phụ chăm chú nhìn vào mặt hai nữ tỳ, râu rĩ nói:

- Hai a đầu các người không phụ lòng thương mến của nương. Với lòng dạ của hai người đối đãi với ta, thật ta cố gắng sống trên dương thế mười mấy năm nay, cũng không uống. Hiện tại nương muốn nói cho hai người biết, hôm nay trải qua hoàn cảnh vô tình này, lòng dạ sắt son của nương nương lại càng thêm phần cương quyết. Tục ngữ có câu: "Mẹ vì con cái làm trâu ngựa để mong cho con được hưởng yên lành". A đầu Thanh nhi, nếu vì yếu số mà sớm lia đời thì không có gì đáng nói, bằng không nó đã có thể không cần gần gũi mẹ mà vẫn sống còn được tới ngày nay, thì tự nhiên nó đủ sức chống chọi lại mọi nghịch cảnh. Hôm nay

ba chủ tớ chúng ta đã không có cách gì làm đúng như sở nguyện, vậy trước khi ác vận giáng lâm, chúng ta cũng cần phải làm một việc gì hữu ích cho mọi người. Vậy các ngươi phải dẹp tính nóng nảy, hãy noi theo con đường bí mật ở sau giường, lên tới tiền sảnh, đến trước cửa bí mật dò la tin tức xem sao. Hai ngươi hãy thay nhau trở về báo cáo, vì nương đã có phen là một nhân vật của võ lâm, sẽ nghĩ xem có phương pháp gì để cứu giúp người bị hãm hại đáng thương ấy không...

Hai nữ tỳ vui vẻ nhận lệnh, vòng ra sau giường, chỉ nháy mắt đã mất dạng.

Mỹ phụ đưa mắt nhìn theo hai tỳ nữ mất dạng sau vách tường bí mật, lầm bầm nói:

- Con đường hầm này nguyên là do ta đã tạo ra trong lúc buồn bã để tiêu khiển, không ngờ lại có lúc hữu dụng như thế này...

Một hồi lâu sau, nữ tỳ gọi Minh nhi bỗng quay trở lại báo cáo:

- Người bị tra khảo là một thiếu phụ quần áo rách rưới, toàn thân da thịt nhầy nhụa đẫm máu, lúc này chỉ còn thoi thóp thở. Vì người nọ phủ phục ở dưới đất nên tiểu tỳ không có cách gì nhìn rõ được mặt mũi...

Mỹ phụ hơi ngần người ra, rồi phất tay khẽ nói:

- Được rồi, ngươi mau đi thay để Lệ a đầu về đây.

Giây lát sau, nữ tỳ tên gọi Lệ nhi vội vã quay trở lại báo cáo:

- Để quân thấy thiếu phụ nọ liệu chết không khai, bỗng cười nhạt, gằn giọng nói: "Được lắm, cứ coi như tiện tỳ cứng đầu cứng cổ. Lão phu sớm biết roi vọt bình thường không làm cho tiện tỳ ngươi hãi sợ, hiện tại chỉ còn cách làm cho ngươi được nếm mùi đau khổ của Xâm Cốt Tiêu Hồn mới xong".

Nói dứt, y liền quay đầu lại quát bảo một võ sĩ áo gấm:

- Âm đội trưởng, mau lấy hình cụ ra!

Tên đội trưởng họ Âm vâng lệnh dạ ran, vẫn đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn Đế quân, trừ trừ đáp:

- Thưa Đế quân, chắc không được. Theo thể lực còn lại của y thị, chắc không sao chịu nổi.

Ma Quân nghe nói liền hội ý, nhưng vẫn lớn tiếng hăm dọa:

- Mùi vị của Xâm Cốt Tiêu Hồn như thế nào, không những tiện tỳ ngươi mà bất cứ ai cũng đều rõ biết. Hiện tại lão phu còn có việc bận, tạm ra ân cho ngươi một phen. Chỉ cần

ngươi cung khai đồ phổ của trượng phu có ghi chú Chấn Thiên tam thức cuối cùng trong Du Long kiếm pháp nay đã bị thất lạc giấu ở đâu? Và một lần nữa, trong hang động Cửu Hoa sơn, ngươi đã tiếp xúc với tên thanh niên nọ sử dụng Truy Phong thân pháp. Vậy y có phải là truyền nhân của Kỳ Thiên Bảo hay không? Và ngươi đã chỉ cho y biết nơi cất giấu ba thức kiếm phổ ấy chưa?

Thiếu phụ nọ nghe sẽ bị ném mùi Xâm Cốt Tiêu Hồn, toàn thân bỗng run lấy bầy, lớn tiếng kêu gào:

- Trời ơi! Oan uổng biết bao! Ba thức kiếm phổ ấy, rõ ràng...

Lệ nhi mới kể tới đó thì Minh nhi đã vội vã chạy về, thần sắc đầy vẻ hoảng hốt. Mỹ phụ ngạc nhiên hỏi:

- A đầu ngươi...

Minh nhi vội nói:

- Không ổn. Chỉ sợ Đế quân sắp tới nơi đây. Lão thấy thiếu phụ nọ nhất định không chịu cung khai, lại sợ dùng khổ hình bà ta không sao chịu nổi, liền phát tay bảo:

- Hoàng Y Hứa đội trưởng, hãy đem tiện nhân này tạm giam vào đệ cửu phân cung.

Dứt lời, lão bỗng đứng bật dậy. Tỳ nữ vì lo lắng lão sẽ tới nơi đây, cho nên vội quay trở về đây, báo cho nương nương chuẩn bị.

Mỹ phụ đưa mắt lơ đãng nhìn ra khoảng không, cười héo hắt, nói:

- Ta thì có gì mà phải chuẩn bị.

Minh nhi không yên tâm, nói:

- Nhưng tối thiểu nương cũng nên lau khô những ngón lệ trên gương mặt, điểm thêm chút phấn. Không thể, nếu lão tặc trông thấy thế nào cũng sinh nghi ngờ...

Nữ tỳ nọ mới nói tới đó, bên ngoài song cửa sổ đã có tiếng người lạnh lùng ngắt lời:

- Lão tặc đã tới đây, bắt tất phải lời thôi, phiền phức.

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe đến "bùng" một tiếng, cửa bị đập tung, một thân hình to lớn, nhanh như điện chớp lướt vào.

Người nọ chính là Huyết Kiếm Ma Đế, đã làm chấn động võ lâm khuấy động giang hồ gần đây.

Toàn thân lão mặc sắc phục đen, mặt mũi cũng được trùm kín bằng một tấm lụa đen, chỉ chừa có đôi mắt tia ra hung quang chói lọi, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Hai tù nữ nọ chưa kịp kêu la tiếng nào, chướng của Huyết Kiếm Ma Đế đã quét rạt một thể.

“Hự hự” cả hai song song ngã lăn ra đất.

Mỹ phụ kinh hãi mặt biến sắc, la lớn:

- Lão tặc, ngươi... ngươi...

Huyết Kiếm Ma Đế lớn bước tiến lên, cười nhạt, nói:

- Bỏ ngươi ở cung cấm lạnh lẽo này suốt mười lăm năm, kể đối với ngươi cũng là một tội rất khổ tâm. Nhưng thật ra sở dĩ lão phu còn hòa hoãn, không xuống tay hạ thủ ngươi ngay cũng là vì sợ con a đầu nhất đán phát hiện nó còn một người mẹ để tại nhân thế sẽ hờn oán quấy nhiễu lão phu không ngừng. Nhưng nay đã trải qua mười lăm năm yên ổn vô sự, nó đã hoàn toàn quen với tập quán, hoàn cảnh hiện tại. Ngoài ra, gần đây tình thế trong võ lâm bất ổn, tòa phân cung này rất hẻo lánh, kín đáo, đối với lão phu cực kỳ đặc dụng...

Nói tới đó, chiếc chướng to như quạt nan của lão Ma từ từ giơ lên.

Bỗng ở dưới lầu có tiếng báo cáo vọng lên:

- Bẩm Đế quân, trong cốc có nhân vật khả nghi xuất hiện.

Huyết Kiếm Ma Đế, mắt tinh quang lấp lánh, cười hắc hắc, nói:

- Lão phu tưởng nơi đây đã trải qua mười mấy năm yên tĩnh bình hòa, không ngờ ngươi lại chứa chấp bọn gian phi như vậy. Hắc hắc... tiện nhân, vì nhớ tới một độ xuân tình mười lăm năm trước, lão hãy tạm cho ngươi sống sót thêm vài giờ nữa.

Dứt lời, lão quay mình lướt ra ngoài song cửa, đồng thời trầm giọng quát hỏi:

- Đã phong tỏa chặt chẽ các nơi hiểm yếu chưa?

Có tiếng một tên thuộc hạ đáp:

- Dạ, thuộc hạ đã truyền lệnh xuống rồi. Chỉ cần Đế quân đích thân đốc trận. Tên tới đường như chỉ có một mình, không sợ còn chạy lên đàng trời.

Tiếng đối đáp ấy càng lúc càng xa, thoáng chốc đã mất hẳn.

Liền lúc ấy, một bóng đen đột nhiên nhanh nhẹn lướt vèo vào song cửa, xâm nhập ngôi lầu:

- Đại nương! Đại nương!

Người vừa tới là một thiếu niên mặt mũi rất anh tuấn, mới lướt vào thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, nhưng về phần kinh nghiệm giang hồ hẳn còn kém cỏi.

Vì mỹ phụ đã quá kinh hãi, giận dữ nên đã hôn mê bất tỉnh. Nếu là một nhân vật giang hồ lão luyện, thì chẳng phải tốn bao nhiêu công lao đã có thể làm cho mỹ phụ hồi sinh.

Nhưng thiếu niên nọ chẳng biết có phải không am hiểu về thuật xoa bóp và quá hoảng hốt, nên lúc ấy trừ việc nắm lấy tay lay động và khẽ kêu gọi, chàng ta không biết làm một hành động nào khác.

Nhưng mỹ phụ đã khẽ thở hắt ra rồi dần dần lai tỉnh, mở bừng mắt ra nhìn, thấy trước giường có một thiếu niên, hình dáng tuấn tú không biết xuất hiện từ hồi nào.

Tuy có sự biến đổi đột ngột, nhưng mỹ phụ vẫn không lộ vẻ gì là lạ lùng kinh ngạc, chỉ khẽ cất tiếng yếu ớt hỏi:

- Người tuổi trẻ kia là ai thế? Có phải được lệnh tới đây hành hình đấy không?

Thiếu niên vội đưa mắt liếc nhìn về phía sau, hấp tấp nói:

- Không không! Đại nương chớ hiểu lầm. Tại hạ họ Hoa, vì theo dõi một bọn ma đồ ở Hoàng Sơn mà lọt tới đây. Tuy mới không lâu, nhưng vừa rồi ở sau song cửa đã nghe thấy lão ma đầu định làm điều bất lợi cho đại nương, rồi được thủ hạ báo cáo phát hiện nhân vật khả nghi, đó chính là bọn chúng muốn ám chỉ tại hạ. Cũng may lão ma vội rời khỏi nơi đây, tuy võ công của tại hạ cũng tầm thường, nhưng khinh công cũng đã được đôi chút thành tựu. Xin đại nương mau đứng lên, tại hạ xin đưa đại nương ra khỏi nơi đây...

Mỹ phụ lắc đầu đáp:

- Bất tất phải như vậy. Tôi xin đa tạ người tuổi trẻ. Dù cho có sống thêm trên cõi đời này, tôi cũng không cảm thấy còn có ý nghĩa gì nữa. Người... hãy nên rời khỏi nơi đây ngay thì hơn.

Thiếu niên chậm rãi hỏi:

- Thời khắc rất eo hẹp, sao đại nương lại quá cố chấp đến thế?

Mỹ phụ bỗng lão đảo ngời xuống, thần thờ hỏi:

- Người tuổi trẻ đã có lòng hảo tâm, tiện phụ xin phiền người một việc, là đi cứu giúp con gái tôi một phen được chăng?

Thiếu niên hỏi lại rằng:

- Lệnh ái hiện ở nơi đâu?

Mỹ phụ đáp:

- Tôi không biết.

Thiếu niên hỏi tiếp:

- Thế phương danh là chi?

- Thanh nhi. Tien phụ vẫn gọi nó là Tiểu Thanh.

- Thanh nhi ư? Chữ "Thanh" là "Thanh Thảo" phải không?

- Không phải.

- Vậy chữ "Thanh" gì?

Mỹ phụ cau mày đáp:

- Điều này chính tìen phụ cũng hồ đồ không được rõ, vì tuy cái tên Tiểu Thanh ấy là do tìen phụ đặt cho nó, nhưng sự thật nó vừa ra đời đã bị lão ma cướp đi, nên chính nó cũng không biết nó còn cái tên này. Hà hà...

- Như vậy thì tại hạ biết tìm kiếm ra sao?

- Ừ nhỉ.

Mỹ phụ đột nhiên phục xuống giường nức nở nói:

- Thanh nhi! Thanh nhi! Con ở đâu? Bây giờ tên con là gì? Thanh nhi, đứa con yêu dấu của mẹ! Vì con mà nương đã không màng lao khổ...

Thiếu niên chậm rãi đi quanh phòng cau mày suy nghĩ, bỗng dừng chân lại, nói:

- Dám hỏi đại nương, lệnh ái trên người có dấu tích gì đặc biệt không?

Mỹ phụ bỗng ngẩng khuôn mặt ướt đẫm nước mắt lên, vội vã đáp:

- Có, có! Phía sau lưng, cách cổ ba bốn tấc, có một nốt ruồi đỏ, nhất định không thể sai được, tôi nhớ rất rõ ràng. Nốt ruồi đỏ ấy rất lớn, rất rõ...

Thiếu niên tựa hồ như vẫn còn thắc mắc, cau mày nói:

- Thế còn đặc điểm gì khác nữa không? Tại hạ muốn nói... đặc điểm ở chỗ vừa nhìn đã nhận ra ngay được.

Mỹ phụ ngẩn người giây lát, lẩm bẩm nói:

- Còn chứ. Đó là nó rất giống tôi.

Thiếu niên đưa mắt ngắm nhìn mỹ phụ giây lát, bỗng động lòng hỏi:

- Lệnh ái có phải tới năm nay vào độ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi không?

Thiếu niên họ Hoa này chính là người mà đêm nọ rời khỏi Hoàng Sơn Thiên Đô phong, không một lời cáo biệt, Hoa Vân Biểu.

Lúc ấy Hoa Vân Biểu vừa nghe thấy đối phương tả người con gái rất giống bà ta, trong đầu óc bỗng chuyển động, đột nhiên nhớ tới ngày nọ ở Trung Châu đệ nhất lầu tại Nhạc Dương, nàng ca kỹ áo xanh đã xuống tay hạ độc, liền buột miệng hỏi như vậy.

Mỹ phụ thấy giọng nói của đối phương có vẻ khác thường, ngắt người hỏi:

- Đúng vậy. Thế thiếu hiệp đã gặp nó rồi ư?

Hoa Vân Biểu càng ngắm nhìn khuôn mặt mỹ phụ càng thấy rất giống, nhưng đó chỉ là ký ức của chàng hình dung ra. Trên thiên hạ này cũng lắm người giống nhau, thì chàng làm sao dám khẳng định được nàng nọ chính là Thanh nhi.

Nghĩ đoạn, chàng đành lắc đầu, đáp:

- Điều đó... tại hạ không dám chắc, nhưng có một điều này là tại hạ nhất định sẽ tận tâm điều tra giúp đại nương tìm ra nàng ta.

Mỹ phụ thõn thức nói:

- Sự nhận lời của thiếu hiệp khiến tiện phụ có đôi chút hy vọng. Như vậy, dù có chết cũng cam tâm. Thiếu hiệp, giữa lúc sinh tử này, tôi xin gửi gắm a đầu ấy cho thiếu hiệp.

Hoa Vân Biểu trong lòng tê tái, bất giác thành khẩn khuyên nhủ:

- Đại nương, hiện tại vẫn có cơ hội rời khỏi nơi đây. Đại nương đã hằng tâm thương tưởng lệnh ái, thì tại sao lại cứ nhất định ở mãi nơi đây chờ chết như vậy?

Mỹ phụ nghiêm sắc mặt đáp:

- Hoa thiếu hiệp nên rời khỏi nơi này ngay đi. Hiện tại tiện phụ trừ việc hy vọng thiếu hiệp có thể an toàn thoát thân ra mà lấy đó làm một ân huệ rất lớn lao của thiếu hiệp đối với tiện phụ. Vậy xin thiếu hiệp chớ nên do dự nữa.

Thấy tình thế đã tới lúc rất khẩn trương, nhưng Hoa Vân Biểu vẫn chưa tìm được quyết định, vì chàng không thể nhẫn tâm để cho mỹ phụ ở lại chờ chết mà mình quay mặt bỏ đi.

Mỹ phụ bỗng thở dài, nãy nùng nói:

- Thế là xong.

Đột nhiên vùng dậy, đâm bổ đầu vào trụ đồng góc giường.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, đầu óc vỡ toang, ngã lăn xuống giường, máu tươi vung vãi ra đất.

Hoa Vân Biểu trong lúc bất ngờ, định xông tới cứu giúp, nhưng không còn kịp nữa.

Lúc ấy bỗng phía tiền viện có tiếng la hét quát tháo vắng vắng vọng tới, dường như Huyết Kiểm Ma Đế lung kiếm không ra tung tích của kẻ địch, đang nổi trận lôi đình.

Hoa Vân Biểu ngăn người ra hồi lâu, rồi quay người lại, đang định tung mình ra ngoài song cửa. Chàng ngẫu nhiên quay đầu lại, thấy vị phân cung nương nương tú chi hã còn động dậy, chàng chợt động tâm, vội nghiêng rặng quay trở lại, khom mình khẽ nói:

- Đại nương, đại nương, mau nói cho tại hạ được rõ lão ma đầu đích thực là ai?

Thân thể của mỹ phụ nọ hơi rung động, nhưng vẫn không sao thốt được thành tiếng.

Hoa Vân Biểu không biết tính sao, đành quỳ xuống đồng máu lênh láng, ghé sát xuống tai mỹ phụ, vận hơi khẽ hỏi:

- Đại nương, xin trả lời cho tại hạ được rõ đi.

Mỹ phụ thở dốc một hồi, mới thốt được câu:

- Ngụy...

Hoa Vân Biểu vội tiếp:

- Ngụy ư? Chử Ngụy nào? Có phải là nước Ngụy, chử Thiên đi đầu hay không?

Hoa Vân Biểu chỉ cần đối phương ra hiệu bằng cái gật đầu hay lắc đầu cũng đủ rồi, nhưng tiếc thay đối phương đã kiệt lực, chỉ thở hắt ra được một hơi cuối cùng, rồi ngoẻo đầu sang bên.

Hoa Vân Biểu đành nghiêng rặng đứng bật dậy.

Tiếng la hét ngoài tiền viện mỗi lúc một gần, Huyết Kiểm Ma Đế đang chỉ huy bọn kiếm sĩ đi lung kiếm khắp trong cung. Hiện tại hình như đang tiến thẳng về phía hồng lâu này.

Trước khi bỏ đi, Hoa Vân Biểu vói tay lấy một chiếc khăn nhỏ trên đầu giường, nhúng vào vũng máu rồi tiến tới cạnh vách tường, viết một hàng chữ máu thật lớn như sau:

“... Nợ máu, trả máu! Huyết ma, bí mật của ngươi đã bại lộ rồi!”

Viết xong, Hoa Vân Biểu mới ung dung tung mình ra bên ngoài cửa sổ.

Nhưng chàng vừa lướt lên trên nóc lầu, đang định lao về phía rừng rậm ở sau lầu, thì bỗng có tiếng la lớn:

- Đây rồi! Tên nọ đang ở trên đỉnh lầu.

Hoa Vân Biểu giật mình kinh hãi, tuy không hề hỗn loạn, nhưng chàng rất thảng thốt, không còn tự chủ được.

Chàng thầm biết với phần khinh công của mình hiện tại đã vượt hẳn người thường, chỉ cần giữ được bình tĩnh, chớ để lộ liễu thân hình, tất sẽ có cơ hội thoát thân, trái lại giữa lúc khẩn cấp mà không bình tâm đối phó thì thực thập phần nguy hiểm.

Cho nên tiếng hô trên vừa dứt, Hoa Vân Biểu không dám quay đầu lại, hai vai lay động, thân hình đã như mũi tên vượt ra ngoài võng tường thấp, xuyên thẳng vào trong khu rừng rậm phía sau.

Thân hình Hoa Vân Biểu vừa vượt qua bức tường, phía sau chàng lập tức có tiếng hét lớn của Huyết Kiếm Ma Đế:

- Hay cho tên cường đồ to gan, phải quay trở lại ngay!

Hoa Vân Biểu không kềm nổi kinh hãi, nghĩ bụng:

"Lão ma đầu này thân pháp nhanh nhen thực!"

Nghĩ đoạn, hai chân chàng nhún khỏi mặt đất, bỗng nghe trong rừng có tiếng người khê quát: "Nhanh lên! Núp vào chân tường chỗ tối tăm". Hoa Vân Biểu không kịp suy nghĩ, vội ngửa người, sử dụng thức Kim Lý Đảo Xuyên Ba, bắn mình vào trong bóng tối dưới chân tường.

Nói thì chậm, lúc ấy chuyện xảy ra nhanh khôn tả. Chàng vừa ẩn mình xong, vội ngẩng đầu lên nhìn thấy trong rừng nơi vừa phát ra tiếng nói, đột nhiên có người phát ra một tràng cười ha hả, tiếng cười vang tới đâu, lá cây rung động xào xạc tới đó. Tiếp đến một bóng hình màu lam như một con chim cú săn đêm vọt thẳng lên trên không.

Người nọ đang lơ lửng thân hình cũng uốn éo co duỗi luôn mấy lượt. Dư âm của tiếng cười chìm dần dần trong bóng đêm về hướng đông nam. Huyết Kiếm Ma Đế gầm lên một tiếng, tung mình lướt theo về phía đó tức thì.

Tiếp theo đó, những tiếng vèo vèo nổi lên không ngớt, mấy chục tên võ sĩ tay lăm lăm trường kiếm, phi thân xuyên thẳng vào trong rừng cây um tùm. Nhân cơ hội này, Hoa Vân Biểu nhún mình thoát ra ngoài.

Trời lành lạnh, Hoa Vân Biểu như một con én thoăn thoắt trong bóng đêm, cây cối hai bên đường xào xạc như thủ thỉ cùng chàng.

Đi được chừng hai mươi dặm đường, Hoa Vân Biểu chợt thấy phía xa xa có một khách sạn, ánh đèn le lói hắt ra ngoài mặt đường.

Không kịp suy nghĩ vì trong bụng đói khát vô cùng, chàng vội băng mình ngay về hướng đó.

Bọn võ sĩ chắc không phát hiện thân thủ chàng nên suốt mấy mươi dặm đường chàng không hề phát hiện tung tích kẻ địch truy đuổi.

Đây là một khách sạn thuộc loại trung bình, hai cánh cửa gỗ mở rộng như luôn luôn chào đón khách.

Hoa Vân Biểu mệt nhọc từ từ theo cửa chính bước vào.

Chàng mệt lả đi từng bước một vào chỗ quầy quản lý.

Trên cái quầy gỗ, gã trưởng quầy đang thì thầm to nhỏ cùng mấy tên phổ ky, bỗng nhiên trông thấy Hoa Vân Biểu tiến vào gã liền biến sắc mặt, nhưng chỉ trong giây lát đã đổi thành điệu bộ đơn đả mời mọc ngay:

- Khách quan đi đường xa mệt mỗi xin chọn phòng nghỉ ngơi.

Hoa Vân Biểu vội hỏi:

- Đây có những loại phòng nào?

Tên trưởng quầy vội đáp:

- Khách quan là người võ lâm nên chọn phòng thứ tư mé tay tả này là hợp.

Rồi không đợi chàng trả lời ưng thuận hay không, tên phổ ky đã vội chạy trước dẫn đường, Hoa Vân Biểu mệt nhọc nên cũng không để ý đến tiểu tiết đó, vội vào luôn căn phòng nghỉ ngơi.

Lau mồ hôi, uống nước nghỉ ngơi trong giây lát, chàng mới sức nghĩ lại những hành động của tên phổ ky và tên trưởng quầy mà thắc mắc.

Lúc chàng mới đặt chân vào khách sạn, bụng đói khát khôn tả, chân bước nặng nề, cơ hồ như không còn hơi thốt ra thành tiếng.

Với hình dáng đó, thì đối phương căn cứ vào lý do nào mà có thể đoán được chàng là nhân vật võ lâm.

Việc này không phải tầm thường, bên trong chắc có sự bí ẩn gì.

Hoa Vân Biểu định thần bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài tên phổ ky đang to nhỏ chuyện trò với gã trưởng quây béo mập.

Vừa thấy Hoa Vân Biểu bước ra, cả hai đều ngưng bật, đồng thời trên mặt chúng lộ đầy vẻ kinh ngạc.

Tên trưởng quây lén lút đưa mắt nhìn trộm Hoa Vân Biểu. Còn tên phổ ky giơ khăn lau mồ hôi trán. Hiện tại tiết trời đã vào thu mà mồ hôi của y tuôn ra như tắm.

Hoa Vân Biểu khẽ ho khan một tiếng, bước tới cạnh bàn, ngồi xuống. Hiện tại chàng bắt đầu sử dụng chiến thuật công tâm.

Chàng đã thẩm đoán tiểu khách sạn này có sự bất an, xem tình hình trước mặt quả không sai chút nào. Họ sợ chàng, tất bên trong phải có nguyên nhân.

Nhưng nguyên nhân ấy bởi đâu?

Chàng không tiện cất tiếng hỏi, vì chàng đâu có biết ắt giáp gì, nếu hồ đồ mở miệng, lỡ ra có phải hồng bét không?

Vì vậy, phương pháp thông minh nhất là càng làm cho họ tăng mức độ khiếp sợ tới mức không sao chịu được, lúc ấy chân tướng của sự việc tự nhiên sẽ bộc lộ.

Hoa Vân Biểu làm như không có chuyện gì, thản nhiên ngồi ăn nhậu, có lúc làm như vô tình đưa mắt liếc nhìn trưởng quây một cái, như ngụ ý:

“Hừ, để xem các ngươi chịu đựng được đến bao giờ”.

Quả nhiên, hành động ấy thu đạt được công hiệu ngoài sự tưởng tượng của chàng.

Tên tiểu nhị vội đưa mắt liếc nhìn tên trưởng quây mập, gã nọ khẽ gật đầu, mặt khó coi khôn tả, trán lấm tấm mồ hôi.

Sau khi tên phổ ky được sự đồng ý của gã trưởng quây, lập tức vội vã tiến về phía hậu viện. Giấy lát sau, y lại xuất hiện, trên tay có ôm một rương sách.

Tên nọ bỗng tiến tới trước mặt Hoa Vân Biểu quỳ sụp xuống, dập đầu lia lịa, run giọng nói:

- Xin cao nhân tha thứ, không phải tiểu điếm tham tài...

Hoa Vân Biểu chợt tỉnh ngộ, biết đối phương đã nhìn lầm người.

Nhưng lại có một vấn đề khác tiếp theo. Đó là thiên hạ này có rất nhiều người giống nhau, nhất thời nhìn lầm, không phải là chuyện kỳ lạ.

Nhưng vừa rồi, điểm tiểu nhị lại xưng hô là cao nhân, câu tôn xưng này là thuộc nhân vật giang hồ. Có lẽ người mà được y gọi là cao nhân đó, tới khách điểm này, để chiếc rương sách rồi không quay trở lại.

Hoa Vân Biểu vì muốn rõ chuyện, liền chậm rãi nói:

- Thực ra bản hiệp cũng không trách cứ các ngươi...

Tên điểm tiểu nhị nghe nói như được đại xá, vội hai tay nâng rương sách đập đầu côm cộp mấy cái mới bò dậy lấp bắp nói:

- Đêm năm nọ, đại gia bị bọn tặc đồ đem đi, hôm sau không thấy đại gia quay trở lại, sau có người đồn đãi nói phát hiện thi thể của đại gia trước núi. Tiểu nhân vội tới xem, thấy thân hình, giày, quần áo không sai chút nào, duy chỉ có thiếu chiếc thủ cấp.

Hoa Vân Biểu nghe tới đó bất giác hơi ngẩn người ra.

Tên điểm tiểu nhị, tưởng Hoa Vân Biểu nghe nói không vui vội gượng cười nói tiếp:

- Chuyện đó... dĩ nhiên không phải là thực, hiện tại tiểu nhân mới rõ, chắc lúc ấy đại gia đã giết chết một tên tặc đồ, thay đổi quần áo của nó, đồng thời chặt đứt luôn thủ cấp để cho tai mắt mọi người... thực... đại gia thực cao minh quá... còn việc chiếc rương tiểu điểm tạm gì giữ, đó là quy củ xưa nay của tệt điểm chứ thực không dám... tuy tiền bạc trong rương vì gặp lúc eo hẹp tiểu điểm có mạo muội đòi chút, nhưng... xin đại gia chớ nổi giận, tiểu nhân vừa rồi đã trao hoàn đầy đủ. Tuy không phải là nguyên hóa nhưng tiểu nhân dám đảm bảo không sai chạy chút nào. Đại gia không tin, xin cứ kiểm ngay tại chỗ.

Hoa Vân Biểu thủng thẳng đáp:

- Không sao, đó chỉ là việc nhỏ.

Điểm tiểu nhị rất cảm kích, nói:

- Ngoài ra, những vật khác như tập sách đựng thuốc, áp khí... đều y nguyên như cũ, tiểu nhân xin thề không hề đụng chạm tới.

Hoa Vân Biểu cười thầm nghĩ bụng:

- Tánh tham của con người do trời sinh, trông thấy tiền bạc đã tối mắt lại thì còn để ý gì tới việc khác nữa.

Tự nhiên Hoa Vân Biểu không cứ trách gì đối phương, chỉ gật gù đáp:

- Thế ư! Chiếc rương còn đây, đủ thấy các người rất thành thực... Đêm nọ, ta vì truy cản tên tặc đồ khác tới Hoàng Sơn, vừa đến nơi liền gặp Thiên Đô Trích Tinh Thủ... dĩ nhiên các người không thể biết Thiên Đô Trích Tinh Thủ, nhân vật đó chính là đương kim chương môn nhân của Hoàng Sơn phái.

Điểm tiểu nhị tuy không rõ Thiên Đô Trích Tinh Thủ là ai, nhưng nghe nói là chương môn nhân, sắc mặt liền lộ vẻ tôn kính ngay. Hoa Vân Biểu nhất thời nhanh miệng, đã để lộ sơ hở lớn.

Vì lúc bấy giờ chàng còn bận truy kích địch, thì còn thời giờ đâu mà thay đổi y phục của tên tặc đồ nọ, rồi lại còn chặt thủ cấp của y.

Cũng may, tên điểm tiểu nhị cũng không đủ trình độ thông minh, phát giác được sự sơ hở đó.

Hoa Vân Biểu biết mình đã lỡ lời, liền vội đặng hắng một tiếng, nói tiếp ngay:

- La chương môn nhân chính là lão hữu của bản hiệp, tuy cũng có mấy tên tặc nhân chạy thoát, nhưng vì thế mà mới có dịp hội diện với bạn, cũng gọi được là rất lý thú, sau đó, cũng vì việc của bằng hữu ấy mà bản hiệp phải ghé Lạc Dương một chuyến. Cho tới hôm nay mới có dịp rảnh quay lại đây. Hơn nữa, cũng vì muốn thử thách các người một phen, không ngờ nhãn lực cùng trí nhớ của các người kẻ cũng rất khá... hừ hự... à phải rồi, bản hiệp quên mất hỏi người một việc này... đêm đó sau khi bản hiệp rời khỏi đây, có ai tới hỏi chiếc rương này của bản hiệp hay không?

Điểm tiểu nhị đáp ngay:

- Có.

Hoa Vân Biểu tâm thần chuyển động, nhưng cố giữ bình tĩnh hỏi tiếp:

- Nếu vậy các người làm cách gì mà giữ lại được chiếc rương này?

Điểm tiểu nhị dường như lỡ lời, miễn cưỡng cười trừ, ấp úng đáp:

- Lúc bấy giờ, bọn tiểu nhân rất lấy làm kỳ quái, thấy bọn tặc nhân quây quần dẫn đại gia đi, không biết sau cùng sao lại có một tên quay trở lại. Gã nọ tiến thẳng vào gian phòng mà đại gia đã cư trú, lục soát một lượt, kết quả chẳng tìm được vật gì ráo, gã mới bước ra, trợn đôi mắt hung ác hỏi tiểu nhân...

Hoa Vân Biểu hơi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao gã tìm không được?

Điểm tiểu nhị mặt đỏ bừng đáp là vì... vì tiểu nhân đã sớm thấy sự bất ổn, đã thuận tay rời chiếc rương ấy tới một nơi khác.

Hoa Vân Biểu liền gật đầu khen ngợi:

- Người giỏi lắm.

Trong lòng không khỏi cười thầm, nghĩ bụng:

"Các người chỉ được cái thuận tay là tài".

Có một điều chàng không sao phán đoán được là trong chiếc rương, ngoài số tiền bạc ra, nhất định phải có vật gì khác khiến người khác thèm muốn. Vì các nhân vật giang hồ, tuyệt nhiên không thể chỉ vì vài đỉnh vàng bạc mà có thể dùng thủ đoạn tàn khốc với đồng đạo như trên.

Giá như báu vật nó không thuộc vàng bạc chàng tự tin, tất tên điểm tiểu nhị nhận không ra, và bửu quyết phải có ở trong rương.

Hoa Vân Biểu định mở rương ra xem xét, nhưng chàng bỗng sợ nghĩ không nên quá vội vã, vì vạn nhất lộ chân tướng thì thực hỏng bét, liền hỏi tiếp:

- Thế người đáp ra sao với tên nọ?

Lúc bấy giờ mặt gã tiểu nhị mới một chút đặc ý, đáp:

- Đương thời, tiểu nhân làm ra vẻ rất thành thật nói với gã nọ là trước khi y tới nơi đã có một người lạ mặt tới vội vã đem đi rồi. Nào ngờ gã nọ cả tin...

Hoa Vân Biểu bỗng nhớ tới một vấn đề vội ngắt lời hỏi:

- Thế lúc ấy người có trông rõ mặt mũi của gã không?

Điểm tiểu nhị lắc đầu đáp:

- Không.

Hoa Vân Biểu lại hỏi:

- Vì gã nọ bịt mặt phải không?

Điểm tiểu nhị đáp:

- Dạ, đúng vậy!

Hoa Vân Biểu lại hỏi:

- Thế thân hình của gã nọ ra sao, chắc người cũng phải có đôi chút ấn tượng chứ?

Điểm tiểu nhị vỗ tay đến đét vào trán, đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Đại gia không nói thì tiểu nhân đã quên bằng mất.

Hoa Vân Biểu chăm chú nhìn thẳng vào mặt y, hỏi:

- Hình dáng tên nọ ra sao?

Điểm tiểu nhị hớn hỏ đáp:

- Gã là một người vừa gầy vừa nhỏ thó. Nếu không được nom thấy gã nhảy nhẹ nhàng từ trên nóc nhà xuống dưới đất, thì tiểu nhân đã xông tới cho gã một trận...

Hoa Vân Biểu động lòng, vội hỏi:

- Gầy và nhỏ thó đến độ nào?

Điểm tiểu nhị giơ tay ra làm hiệu, cười đáp:

- Chỉ cao đến mức này, không đầy bốn thước.

Đúng rồi, người đó chính là Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo.

Trong võ lâm, người lùn thấp tuy rất nhiều, nhưng thân cao không đầy bốn thước thì chỉ có một nhân vật duy nhất là Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo.

Vì vậy, thường thường nếu Kỳ Thiên Bảo không hóa trang thành một thằng nhỏ, thì cũng độn thêm trên lưng một cái bấu bằng bông gòn để làm thành một ông già gù. Bởi vậy, dù tài ba dị dung của ông ta có cao minh hơn nữa, đối với thân hình quá nhỏ bé cũng khó mà cải trang khác hơn được.

Dù sao bên trong vẫn còn một nghi vấn lớn.

Xưa nay Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo hành sự vẫn chỉ có một mình một bóng, còn bảo y hợp tác kết bè với người khác để hành động thì quả là một điều hiếm có.

Nghĩ đoạn, chàng lại hỏi điểm tiểu nhị:

- Người bịt mặt nhỏ bé đó, bản hiệp dường như nhớ rõ gã không có mặt trong đám người tới trước, nhưng dù sao lúc ấy bản hiệp cũng đang thịnh nộ nên không mấy lưu ý. Người hãy thử nghĩ kỹ xem, vừa rồi người nói y là một trong số tặc đồ nọ, là đúng hay sai?

Điểm tiểu nhị suy nghĩ giây lát, mới từ từ gật đầu đáp:

- Phải rồi, thật ra gã nọ không thuộc nhóm tặc đồ tới trước.

Vậy thì không sai rồi. Cái mặt nạ da người mà Hoa Vân Biểu đang đeo tất nhiên cũng là của vị chủ nhân chiếc rương sách này.

Ngày nọ bọn tặc đồ chỉ vì có ân oán riêng với người chủ nhân chiếc rương chứ không hề biết cừu nhân lại còn có bảo vật bên người. Và người thứ ba ngoài cuộc là Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo lại biết rất rõ chuyện bí mật ấy.

Vạn Lý Truy Phong tự nhận võ công của mình không hơn được người nọ. Vì vậy, y chỉ ngấm ngấm theo dõi để đợi dịp may "traị cò mổ nhau, ngư ông đắc lợi", rồi thừa cơ chặt lấy đầu của đương sự.

Nhưng tiếc thay, khi quay trở lại điểm để tìm kiếm bảo vật trong rương, Vạn Lý Truy Phong lại bị một tên điểm tiểu nhị tầm thường gạt gẫm qua mắt.

Lịch duyệt giang hồ của Vạn Lý Truy Phong thật phong phú, có thể nói ngay những nhân vật võ lâm lão luyện cũng không sánh bằng. Vậy mà lại bị một tên tiểu bối phỉnh gạt một cách dễ dàng, quả thật là một chuyện đáng tức cười.

Hoa Vân Biểu định lập tức trở về phòng tra xét rương sách nọ, nhưng chàng lại thay đổi chủ ý ngay.

Chàng ung dung mở rương ra, lấy một nén bạc ném lên trên bàn rồi mới thông thả đứng dậy, như không có chuyện gì, quay sang nói với điểm tiểu nhị:

- Thương cho người nén bạc đó, gọi là công lao đã giữ gìn hộ vật dụng cho ta một năm nay.

Nói dứt, chàng giơ chân đá chiếc ghế sang bên, rồi nghênh ngang ôm chiếc rương sách thủng thẳng bước ra khỏi khách điểm.

Ra khỏi tiểu trấn, Hoa Vân Biểu đưa mắt nhìn tứ phía, sau cùng gia tăng tốc lực chạy thẳng về một dãy hoang sơn phía chính Bắc.

Chàng hành động như trên là vì có thâm ý. Vạn Lý Truy Phong tuy võ công chỉ có giới hạn, nhưng tánh nết cực kỳ kiêu ngạo, những kim ngân tài bảo trên đời quyết không coi vào đâu cả.

Như vậy, vật mà khiến cả y cũng phải động lòng thì giá trị của nó tự nhiên không thể tưởng tượng được.

Chiếc rương sách này tuy đã lọt vào tay tiểu khách điểm một năm nay, trừ chàng không một người nào tra xét tới. Nhưng khu khách sạn đó quyết không phải là một nơi an toàn.

Tốt hơn hết là chàng nên tránh ra một nơi thật xa xôi hẻo lánh để tránh tai mắt của mọi người.

Dãy núi ấy cực kỳ hoang vắng. Khi xâm nhập vào bên trong Hoa Vân Biểu thấy toàn là những tảng đá quái dị xen lẫn trong đám cây cối mọc ngổn ngang, như vùng đất chưa ai đặt chân tới của thời hồng hoang nguyên thủy.

Hoa Vân Biểu tung mình lên trên một tảng đá cao, rồi ẩn thân, đưa mắt quan sát động tĩnh tứ phía, rồi chàng mới ẩn mình ngồi xuống sau một tảng đá lớn.

Chàng cẩn thận đem từng vật dụng một trong rương ra bên ngoài.

Trước hết chàng xem kỹ khắp chiếc hòm từ nắp tới đáy, xác định chiếc rương gỗ ấy không có chỗ nào khác lạ, sau đó mới kiểm soát các vật kiện mà chàng vừa đem ra.

Nói thì thật đơn giản, sự thật việc cũng giản đơn khôn tả.

Ngoài bảy tám nén bạc nặng khoảng năm mươi lạng ra, chỉ có một cái ống đựng bút, một cái nghiền mực, năm bình thuốc, một túi ám khí, một tập dày Đường thi đời Tống, còn lại là vài ba bộ quần áo lót đã hơi mốc.

Mấy đỉnh bạc, ống bút, nghiền mực, chàng tra xét xong thấy không có gì là lạ nên dẹp sang một bên.

Năm bình thuốc nọ, bên trong không biết đựng những loại thuốc gì.

Hoa Vân Biểu không sao hiểu rõ được, vì trên bình không có đề tên thuốc, mà chỉ phân biệt bởi một chữ nhỏ các màu sắc khác nhau: đỏ, vàng, lam, tía, đen.

Hoa Vân Biểu mở nút bình ra, ghé mắt nhìn xem, chú tuyệt nhiên không dám dùng mũi ngửi, vì chàng thường nghe nói có những loại thuốc hơi độc chỉ thoáng bốc lên mũi cũng đủ khiến người ta trúng độc ngay.

Chàng thấy trong những bình thuốc đó có thuốc viên, thuốc bột, ngoài ra không có gì khác thường.

Thế rồi chàng lại để năm bình thuốc sang bên, tiếp tục tra xét tới túi ám khí.

Loại ám khí này rất kỳ lạ, đỉnh không ra đỉnh, trâm không ra trâm, hình dáng giống như một cái nắp bút bằng thép đen.

Hoa Vân Biểu không biết loại ám khí này tên gọi là gì? Trong võ lâm người nào thiện dụng?

Đồng thời, chàng cũng không hiểu rõ ám khí này một khi ném trúng sẽ lợi hại ra sao?

Vì vậy, chàng lại dẹp túi ám khí sang bên, xem tới hai cuốn Đường thi.

Chàng thấy hai cuốn sách ấy cũng chỉ như các cuốn thi văn phổ thông, chứ không có chỗ nào đặc biệt.

Hoa Vân Biểu vừa thắc mắc, vừa thất vọng. Hiện tại chỉ còn lại ba bộ quần áo lót mốc meo, chẳng lẽ bảo vật nọ lại giấu ở trong mấy bộ đồ ấy?

Như vậy Vạn Lý Truy Phong đã sai lầm, hoặc tên điểm tiểu nhị không biết đã vớt đi.

Hoa Vân Biểu không có cách gì hơn, đành gỡ lại từng chiếc y phục một, lật qua lật lại, xem xét kỹ lưỡng.

Kết quả tự nhiên có thể hình dung trước được, là chẳng thu hoạch được một vật báu nhỏ nào.

Hoa Vân Biểu ngồi bó gối, cau mày suy nghĩ. Sau cùng chàng cảm thấy cứ tìm tòi nát óc cũng bằng vô ích, chàng liền lấy một mũi ám khí dắt trong người, chuẩn bị có cơ hội sẽ đem ra thỉnh giáo các bậc tiền bối, xem chủ nhân nó là ai?

Năm bình thuốc nọ chỉ lớn nhỏ bằng ngón tay cái, có đem cạnh người cũng không vướng víu, chàng liền bỏ luôn vào trong lòng.

Còn mấy đỉnh bạc rất đáng giá, một mình chàng chưa chắc đã sử dụng hết, còn có thể chia sót cho người khác.

Chàng liền xé một mảnh vải y phục bao lại, rồi đem ở sau lưng. Hiện tại khó khăn nhất là hai cuốn Đường thi, nếu đem theo rất vướng víu, còn vớt đi thì chàng hơi tiếc rẻ.

Vì hai cuốn Đường thi ấy khiến Hoa Vân Biểu bỗng nảy sinh thắc mắc đối với thân phận người chết.

Nhân vật nọ đem theo những bình thuốc thần bí, ngoài ra lại còn một túi ám khí dị hình dị dạng, không phải loại mà những nhân vật chính phái thường sử dụng, và tựa hồ như không phải là một người lương thiện.

Bằng không, Vạn Lý Truy Phong là một nhân vật trong giới hiệp nghĩa, quyết không khi nào đợi tới khi đối phương chết rồi mới chặt lấy thủ cấp, đem về chế luyện thành một chiếc mặt nạ da người.

Còn hai cuốn Đường thi này, có thể nói trong võ lâm chánh phái cũng ít có người đọc tới.

Còn những nhân vật hắc đạo cùng hung cực ác không ngừng chuyên tâm vào việc sát nhân mưu tài, chàng chưa bao giờ nghe nói có ai lại đem theo thi từ để làm vật mua vui cả.

Hoa Vân Biểu nghĩ tới đó, bất giác lại cầm hai cuốn Đường thi lên xem, bỗng nhiên trong thi tập xuất hiện một khoảng trống rỗng, bên trong có chứa một cuốn sách mỏng nhỏ nhỏ.

Cuốn sách ấy so sánh với thi tập còn cũ kỹ hơn, bìa giấy đã vàng khè.

Hoa Vân Biểu vội moi cuốn sách nhỏ ấy ra xem.

- Trời!

Chàng vừa đem ra đọc kỹ, thấy trên mặt có một hàng chữ nhỏ như sau:

“Du Long Kinh Thiên tam tuyệt chiêu”

Hoa Vân Biểu hai mắt sáng ngời, hai tay run rẩy. Chàng tưởng mình như đang nằm trong giấc mộng.

Pho “Du Long kiếm pháp” của Trung Châu Hoa Gia tại sao lại ghi riêng vào trong một cuốn sách ba chiêu riêng rẽ này?

Đồng thời, tại sao lại lọt vào tay một nhân vật xa lạ?

Nghĩ đoạn, Hoa Vân Biểu lại giở từng trang một từ đầu chí cuối hai cuốn thi từ ấy xem xét luôn mấy lượt, không có gì cả, toàn bộ chỉ có như thế.

Chàng xem lại cuốn sách nhỏ Kinh Thiên tam tuyệt chiêu, bên trong tuy có đề giải và cước chú, hiển nhiên liên hệ tới pha kiếm pháp, nhưng chỉ riêng có ba chiêu này có rất nhiều chỗ thật khó hiểu.

Hoa Vân Biểu thâm biết đây không phải là nơi để mình nghiên cứu ba chiêu kiếm thức ấy. Đồng thời hiện tại cũng không phải là lúc để nghiên cứu.

Chàng liền cẩn thận nhét cuốn sách nhỏ vào trong người, rồi mới vút hết các đồ lạp tạp xuống dưới sơn cốc.

Hoa Vân Biểu trong lòng cực kỳ khoan khoái, tuy chàng đã đứng dậy, nhưng cứ thừ người ra, mãi không cất bước.

Lúc bấy giờ sự kích động của chàng nhất thời không sao đè nén, kiềm chế được...

Bỗng nhiên, dường như chàng nghe thấy bên một eo núi phía trái có tiếng người vọng tới.

Chàng giật mình kinh hãi, vội định thần, hít một hơi dài vào lồng ngực, nhẹ nhàng tung mình lên trên đỉnh nham, núp sau một thân cây cổ tùng, thò đầu nhìn xuống.

Bên dưới, trên bãi đất bằng phẳng, một người áo xanh mắt đang chăm chú nhìn xuống mặt đất, lom khom tiến bước, tựa hồ như đang tìm kiếm vật gì trên mặt đất.

Hoa Vân Biểu nhìn sau lưng người nọ, chàng cảm thấy quen thuộc, sau cùng không sao nhìn được, buột miệng hô lớn:

- Ủa! Là người ư? Tới đây làm gì thế?

Người áo xanh có lẽ trong lúc bất ngờ, nên vừa nghe thấy tiếng nói đã vội ngừng chân lại, quay người, ngẩng mặt lên, tả chưởng bảo hộ trước ngực, hữu chưởng thủ thế xuất chiêu, trong ngón tay có kẹp ba mũi phi tiêu, tỏa ra ánh sáng lấp lánh màu [x].

- o O o -